

Великденската си черковна служба.

- Днес е велики четвъртък - щепне княз Иоан на чича си. -
Грях е, грях е днес да се пролива кръв...

Дека усмивка просветва за миг по напрегнатото лице на царя. Макар, че сърцето му се свива в страшна тревога, той все още има сили да се шегува и подбива.

- Когато станеш цар, Иоане, ще те нарекат христоролюбив, благочестив и богобоязлив. Виж мене, кой знае дали ще ме запомнят такъв... Много кръв проля ръката ми и ако съм жив още много ще пролее. Защо въсиш лице, Иоане? Не го прави, за да заробвам, за да грабя чуждо. Прави го, за да дарувам свобода, за да обединявам... Господ ще ми прости греха. Не бой се... Но гледай, гледай...

Калоян внезапно се изправи на пръсти, засени с ръка челото си и се загледа на юг.

- Сякаш фързите почнаха да излизат от окопа си! Нещо се чернее пред него...

- Това е стадото на Радул.

Царят наостри орловите си очи.

- Не. Стадото е по-вдясно... Това са латините... Хванаха се в примката!

Бърз като мълния ~~Калоян~~ ^{мат} се спусна от скалата, слезе при брега на реката.

- Иоане! Тичай веднага при хората си! Радуде, следвай с твоята конница подир Коча! Константин да припъзи с хората си към устието на Арда! Рекирад да легне с копиеносците си зад храстите на Тъжа! Тодор да излезе от доловете и теснините! Дайте копието ми! Знамето напред!

В еъщия този миг, благородният граф Лий дьо Блуа благочестиво се прекръсти и седна на бедната си войнишка трапеза. Тъкмо посегна на счупи късчето си мухлясал хляб, когато един от войници-

Замисли се и зови в масата и

Сага вяр
остр. Вър
в очите не
вой.
- Погледни!
- Погледни!
Когато ватина
амко рна
- Погледни
слон риниър
не ймоу!

и